

Fiskerens Tjeneste, kan vægre sig og gjøre Modforestillinger, men, siger saa Fiskeren: Nei, jeg anser ikke Sagen for farlig, vi kunne godt gaa ud, saa kan Karlen kun ved at løbe af Tjenesten, unddrage sig fra at gaa ud; men for Resten kan han jo ogsaa have Grund til at have Tillid til Fiskerens Skjøn. Der er altsaa virkelig en Forskjel mellem Fiskerens og Karlens Stilling. Et andet Tilfælde var en Husmand, der dels arbejdede for sig selv, dels for Andre. Lad os tage et praktisk Tilfælde fra Landet, f. Ex. at det er et Straatag, der skal repareres. Dertil behøver vedkommende Husmand som Arbeidsmateriale navnlig en Stige og et stærkt Tov. Naar han nu arbejder for en Gaardmand eller en anden Arbejdsgiver, saa er det Gaardmanden, der leverer Stigen og Tovet, og Husmanden har nogen Grund til at nære Tillid til Principalen, maaske har han heller ikke Tid til at se efter, eller kan maaske slet ikke overbevise sig om, hvorvidt Materialet er sikkert. Saa gaar Stigen i Stykker. Maa jeg da spørge: er det saa ikke Gaardmanden, hvem Ansvarret for, at Stigen gaar i Stykker, paahviler, og ikke Husmanden. En anden Dag er det Husmanden, der hjemme hos sig selv foretager samme Reparation af sit eget Tag; han leverer da selv Redskaberne, Stigen og Tovet, og det er saaledes hans Sag at overbevise sig om, at Materialet er i Orden, og der er altsaa god Mening i, at han i dette Tilfælde selv kommer til at bære Ansvarret, naar der sker Noget paa Grund af, at dette Materiel er i Orden, det er nemlig Noget, som nok nogenlunde lader sig bedømme. Der er altsaa stor Forskjel paa disse Tilfælde, og det vil ingenlunde være vanskeligt ogsaa at gjøre de større Kredse opmærksom paa, at her er en Forskjel. Jeg tror i det Hele, at det, den offentlige Mening har ramt og har fat paa, netop er det lønede Arbejde for Andre. Jeg skal nævne det tredje Tilfælde, som det ærede Medlem var inde paa, nemlig det med de løbste Heste. Naar en Kudst er uheldig under Arbejdskjørsel, derved at hans Heste løbe løbst, og han kommer til Stade, saa har han jo her udført et Arbejde for Andre. Det er ingenlunde vist, at han kunde have sikret sig eller kjendt Hestene bedre, han er maaske nylig bleven sættet, og han kan heller ikke saa godt unddrage sig sin Bligt at høre for Husbonden, han er sættet til det, og kan ikke uden at løbe af Tjeneste unddrage sig det, han er i lønnet Virksomhed og virker i sit Kald. Nu kan det hende, at der kommer en Mand, og stopper disse løbste Heste og derved ogsaa kommer til

Stade. Jeg nævner ogsaa dette af det ærede Medlems Exempler, fordi der er Forskjel paa dette og de andre; jeg indrømmer nemlig, at det er højt prisværdigt af den Mand, som stopper Hestene, det er beklageligt, at han kommer til Stade, man kan have ondt af ham og godt inde ham en Understøttelse; men det er klart, at det er en frivillig Villiesakt fra hans Side at gribe Hestene; han behøver ikke at gjøre det, og selv om han føler det som en moralsk Forpligtelse, kan han altsaa åbenbart ikke fra et Samfundsstandpunkt have samme Krav paa at faae Erstatning for Ulyksten, som Karlen, der er lovet til at kjøre. Det er en Selvfølge, at man kan have Duffer om at faae dette Lovforslag udbudet endnu langt videre, og det ærede Medlem var jo ogsaa inde paa noget Saadant, idet han sagde, at saa kan man jo komme til det Standpunkt, at Enhver, der tager Stade i Samfundet, skal have fri Begravelse og Hais Familie Underhold. Det tror jeg ikke, at man fra dette Lovforslags Standpunkt kan komme til. Jeg kan meget godt indrømme, at begynder man at lovgive i denne Materie, kan der opstaa forskjellige Duffer i Samfundet om Erstatning i alle mulige Tilfælde. Der kan være Folk, der ikke kunne begribe, at Erstatning ikke kan tilkomme dem, men jeg tror, at man maa give mig Ret i, at der er en Bænsforsjæll imellem de Tilfælde, i hvilke en Ulykkesoffer arbejder for Andre, og hvor den sker paa en aldeles tilfældig Maade. Man har det var det ærede 3de Landssthingsmand for alle Kredse (Th. Nielsen) — antet over, at dette Lovforslag ikke havde faaet et mere korporativt Tilsknit i Dighed med, hvad der er sket i Tydskland. Det ærede Medlem besvarede selv tilbøds Spørgsmaalet eller rettere antydede selv nogle af de Indvendinger, der kunne gjøres imod dette mere korporative Tilsknit. Jeg erkjender selvfølgelig meget vel, at det var vanskeligt, om man under en saadan Lovkunde (inddrage) de forskjellige Samfundsklasser og give dem Leilighed til at tage Stilling til dette Spørgsmaal, det vilde være nyttigt og godt for Samfundet. Men der er et andet Moment, der er af en meget afgjørende Betydning, og det er Beføstningen. Her afholdes Beføstningen af Staten. Det ærede Medlem nævnte selv — jeg tror, at Tallene vare tagne af Direktør Bramsens Bog, i hvert Fald staa de at læse i den — hvilke overordentlige Udgifter der i Tydskland ere en Følge af den korporative Ordning. Spørgsmaalet er altsaa, om man opnaar noget langt Bedre og Sikkrere ved at gaa til en saadan omfattende korporativ